

Eerste lezing: Habakuk 2: 1 - 4
Evangelie: Johannes 3: 22 - 36
Datum: 6 juni 2021
Overweging door: Petra Speelman

ADEM UW GEEST IN MIJ

Mensen van God,

De evangelist Johannes geeft ons vensters op Jezus. Vorige week in het gesprek met Nikodemus, werd deze Schriftgeleerde, en werden wij met hem, ingewijd in het opnieuw geboren worden, uit water en Geest. Het gaat erom, zo leren we, dat je je toevertrouwt, aan de Vader, de bron en grond van alle leven, aan de Zoon die concreet de weg van de liefde gaat, die tot navolging nodigt. En aan de Geest die waait waarheen zij wil en moed geeft, lef, om te luisteren waar het leven in beweging is. Dan ontstaat eeuwigheidsleven. In de nacht waarin die ontmoeting plaatsvond brak licht door, in de nacht van ons leven ontstaat dialoog en verbinding.

Vandaag is het Johannes de dooper, die een venster op Jezus opent.

Hij bevindt zich in Enon, bij Salem. Betekenisvolle namen: bronnen van zuiver water, vredebrengend, jaloom.

Onder zijn leerlingen is echter onvrede ontstaan: ze weten dat ook Jezus bezig is met dopen en dit roept tegenkrachten op, spanning en onenigheid.

Johannes blijft buiten die vermeende concurrentiepositie. 'Geen mens kan zich ook maar iets verwerven of het moet hem door de hemel zijn geschonken'. Wat er gebeurt in de doop is niet maakbaar door welke mens ook. Daarin gebeurt iets tussen hemel en aarde, dat heeft met God van doen.

Hij wijst opnieuw van zich af, hij wijst naar Jezus. Al sinds hun ontmoeting bij de Jordaan is hij verheugd om deze bruidegom, als een vriend is hij opgetogen dat nu het licht voor de wereld doorbreekt. Waar hij zo lang naar heeft uitgezien staat nu te gebeuren. 'Hij moet groter worden en ik kleiner'.

Johannes de dooper was de wachter, zoals ook de profeet Habakuk van zichzelf zegt: Ik zal mijn wachtpost betrekken en op de uitkijk staan.

Waarop wacht Habakuk? Om te zien wat de Ene, God, mij zeggen zal.

Habakuk spreekt in een tijd van grote onrust en chaos. Hij stelt, met het volk, de vraag waarom God zich niet laat zien of ingrijpt in die chaos, ze worden onder de voet gelopen. Waarom blijft het heil uit? Waar is dat verbond zichtbaar? In zijn tijd, met woeste volken, die verderf zaaien en vernietigen. In onze tijd en wereld, in eenvoudige mensenlevens die getekend kunnen zijn oor verdriet en onrecht. Grote levensvragen die tot op vandaag klinken. Die ik in mijn praktijk in gesprek met ouderen hoor. De zoektocht waar God is in het lijden van zijn mensenkinderen.

Wat ik zo moedig vindt van Habakuk is dat hij deze vragen durft voor te leggen aan God. Misschien is het geen durf, maar levensnoodzakelijk voor hem. Ik ken ook mensen die anders reageren. Die God afschrijven en onverschillig worden. Of die de slagen die het leven heeft toegebracht God voor de voeten gooien en stikken in hun woede over een almachtige God die niet ingrijpt. Maar geen mogelijkheid vinden in zichzelf om op een

andere manier over God te denken, om open te komen zoals Habakuk voor een reactie van godswege. Zo blijven ze gesloten en eenzaam, zonder helper die hen kan troosten in hun pijn en hen draagt in hun lijden.

Habakuk staat als wachter en ziet uit naar het antwoord dat de Ene hem geven zal. Hij uit zijn kritiek, zijn klacht, de nood van zijn volk brengt hij voor de Heer. Volhardend blijft hij een beroep doen op het verbond dat de Ene heeft gesloten met mensen.

Wanneer dan de Ene spreekt klinkt de oproep om moed te houden: blijf vertrouwen dat die belofte van Godswege, van redding, tot voltooiing zal komen. Al is het nog niet zover, geef het wachten niet op.

Want, zo zegt de Heer: 'de rechtvaardige blijft leven door zijn geloof'. Blijf trouw en blijf vertrouwen want God laat je niet los.

Een geloofshouding om steeds weer in te oefenen, ook in onze tijd, in mijn ons leven. We kennen deze spanning tussen belofte en voltooiing. Worden daarin beproefd. Blijf vragen om nabijheid, om licht in het donker, om lucht in de benauwenis. Blijf in dialoog als partner in het verbond.

Uiteindelijk getuigt Habakuk: 'De Heer God is mijn kracht'.

De evangelist Johannes heeft gezien en ervaren hoe dit verbond van God uit concreet op aarde gestalte heeft gekregen. Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons zijn tent opgeslagen. De mens Jezus die de verbinding met de Vader zo heeft geleefd, één van Geest, Zoon van God en zoon van mensen.

Een prachtig en krachtig getuigenis geeft hij.

Een uitnodiging om je te openen voor die werking van God, Vader, Zoon en Geest.

Wij zijn op weg vanuit Pinksteren, we gaan nu de tijd door het jaar. Met in ons het verlangen om te leven in God. In verbinding met God, en met elkaar als mensen van God, als gemeenschap van christenen, mensen van de weg die Jezus is.

Zo kunnen we vandaag vanuit de Schrift op die weg gaan:

Door met Habakuk steeds weer te speuren en open te staan voor de tekenen van nabijheid van God de Vader.

Door met Johannes de dooper ons te verheugen in Jezus die zo concreet in ons leven een spoor van liefde legt.

Door met Johannes de evangelist open te komen voor de Geest die ons zo mateloos wordt geschonken.

Opdat wij en onze wereld heel worden.